

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **H.T.D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. MV-138440-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 9. 2019, č. j. OAM-31259-33/DP-2018. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, neboť žalobkyně neplnila před podáním žádosti na území účel, pro který jí bylo vydáno dřívější povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s dobou platnosti od 7. 5. 2015 do 6. 5. 2016. Dne 21. 4. 2016 žalobkyně požádala o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, kterou správní orgán I. stupně zamítl rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018, č. j. OAM-9216-28/DP-2016. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání a řízení tedy nebylo pravomocně ukončeno.
3. Dne 16. 10. 2018 žalobkyně požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Tuto žádost zamítl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 1. 2019, č. j. OAM-31259-19/DP-2018; v odůvodnění uvedl, že manžel žalobkyně jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu rozhodnutím č. j. OAM-1564-6/ZR-2017, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2017. Manžel žalobkyně o jiné pobytové oprávnění na území České republiky nepožádal. Ode dne 20. 11. 2017 tedy žalobkyně neplnila účel pobytu, pro který jí bylo vydáno dřívější povolení k dlouhodobému pobytu. V souladu s § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců proto nebylo možné vyhovět její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.
4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, kterému žalovaný vyhověl rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. MV-23703-6/SO-2019. V něm mj. uvedl, že manžel žalobkyně podal proti rozhodnutí, jímž mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, žalobu k Městskému soudu v Praze, který jeho žalobě nepřiznal odkladný účinek usnesením ze dne 14. 5. 2018, č. j. 3 A 180/2017-96. Z toho důvodu žalovaný závázal správní orgán I. stupně, aby se v navazujícím řízení zabýval neplněním účelu pobytu od 14. 5. 2018, kdy žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, do 16. 10. 2018, kdy žalobkyně podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Zároveň uvedl, že v rámci nového projednání má správní orgán I. stupně vyzvat žalobkyni, aby předložila doklady prokazující neplnění účelu pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
5. Dne 5. 8. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ve výzvě zároveň upozornil žalobkyni, že podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze nové povolení k dlouhodobému pobytu udělit, pokud cizinec před podáním žádosti neplnil účel, pro který mu bylo vydáno dřívější povolení k dlouhodobému pobytu; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Správní orgán I. stupně dále sdělil, že důkazní břemeno stran prokázání těchto skutečností je na straně žalobkyně, a pokud neprokáže přechodnost neplnění účelu a závažnost důvodů, bude její žádost zamítnuta. Zároveň žalobkyni poučil, že jako důkazní prostředek není dostačující její prohlášení či prohlášení jiné osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Dne 9. 9. 2019 žalobkyně zaslala vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž uvedla, že jí není zřejmé, z jakého důvodu hodlá správní orgán I. stupně její žádost zamítnout, neboť v řízení předložila veškeré náležitosti, kterými prokázala splnění zákonných podmínek pro udělení oprávnění. Případně proto požádala, aby jí správní orgán I. stupně sdělil skutečnosti, které vedou k zamítnutí její žádosti.
7. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně neplnila před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Zároveň zdůraznil, že žalovaný nesprávně zavázal správní orgán I. stupně, aby vyzval žalobkyni k prokázání důvodů neplnění účelu pobytu, a rovněž chybně uvedl, že žalobkyně neplní účel pobytu od 14. 5. 2018.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uznal, že žalobkyně neplnila účel pobytu již od 20. 11. 2017, kdy bylo pravomocně zrušeno oprávnění k trvalému pobytu jejího manžela. V tomto směru tedy žalovaný změnil svůj původní právní názor. Žalobkyně neplnila účel pobytu vědomě téměř jeden rok, přičemž během správního řízení neprokázala žádné závažné důvody, které ji k takovému jednání vedly. Její žádosti proto nemohlo být vyhověno.

II. Podání účastníků řízení

9. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný v předchozí fázi řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zavázal ho, aby doplnil dokazování ohledně plnění účelu pobytu před podáním žádosti. Správní orgán I. stupně však závazný právní názor nadřízeného orgánu nerespektoval a vydal prakticky totožné rozhodnutí, aniž doplnil dokazování. Žalovaný následně rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s odůvodněním, že změnil právní názor v dané věci. Dle žalobkyně je takový postup nepřípustný, neboť ji uvádí do právní nejistoty.
10. Dle žalobkyně správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že žalobkyně neplnila účel předchozího pobytu, neboť v době před podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání stále vedla na území České republiky společnou domácnost se svým manželem, tedy plnila účel pobytu. I kdyby plnění účelu pobytu záviselo na tom, že manželovi bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, jednalo by se o „neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu“. Žalobkyně na zrušení manželova pobytového oprávnění neměla žádný vliv, a proto jde o závažný důvod; zároveň žalobkyně neplnila účel pobytu pouze po přechodnou dobu, neboť aktuálně žalobkyně podniká, tedy plní účel současného pobytu. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit dříve, ovšem neupřesnil, jak dlouhou dobu by podle něj bylo možné považovat za „přechodnou“.
11. Správní orgán I. stupně namísto doplnění dokazování vydal výzvu k seznámení se s podklady, která měla standardizovanou formu (bez zvýraznění podstatných pasáží), takže nebylo zřejmé, co má žalobkyně předložit. Žalobkyně tedy neměla možnost prokázat skutečný stav věci a správní orgán I. stupně nerespektoval závazný právní názor nadřízeného orgánu.
12. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí dodává, že ve výzvě k seznámení s podklady správní orgán I. stupně sdělil žalobkyni, že důkazní břemeno spočívá na její straně, a zároveň ji poučil o následcích jeho neunesení. Právní zástupce žalobkyně tedy měl výzvu řádně prostudovat a adekvátně na ni reagovat. Takto však nepostupoval, takže v rámci řízení žalobkyně neprokázala žádné závažné důvody, pro které neplnila účel pobytu. Tuto skutečnost však nelze klást k tíži správních orgánů a vyvozovat z ní nezákonnost napadeného rozhodnutí.
14. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
16. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. (...)“*.
18. Nejprve se soud zabýval tvrzeným procesním pochybením správních orgánů, které mělo spočívat v nerespektování závazného právního názoru žalovaného a v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Tato námitka není důvodná.
19. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalovaný v dané věci zrušil první rozhodnutí správního orgánu I. stupně svým rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, v němž zavázal správní orgán I. stupně, aby v navazujícím řízení vyzval žalobkyni k prokázání neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň uvedl, že rozhodné období, po které žalobkyně neplnila účel pobytu, je třeba počítat od 14. 5. 2018, kdy žalobě ve věci zrušení trvalého pobytu jejího manžela nebyl přiznán odkladný účinek. Následně žalovaný v napadeném rozhodnutí svůj právní názor změnil v tom směru, toto období je třeba počítat již od 20. 11. 2017, kdy rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu manžela žalobkyně nabylo právní moci.
20. Soud v této souvislosti uvádí, že je obecně přípustné, aby odvolací správní orgán korigoval svůj dřívější právní názor vyslovený v téže věci, neboť z žádného ustanovení správního řádu nelze dovodit, že by takový postup nebyl možný. Naopak by bylo v rozporu s účelem správního řízení, jestliže by odvolací orgán pod „tíhou“ svého dříve vysloveného právního názoru musel ve věci rozhodnout stejně, byť ve světle nových právně významných událostí (např. změně judikatury, právních předpisů či skutkového stavu) nebo pro věcnou nesprávnost svého dříve vysloveného právního názoru by byl přesvědčen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

o neslučitelnosti takového rozhodnutí s právním řádem. Žalovaný tedy nepostupoval v rozporu s procesními předpisy, když svůj předchozí právní závěr v dané věci změnil, a jeho rozhodnutí pouze na tomto pokladě nelze označit za nezákonné.

21. Žalobkyně sice namítala, že výše popsaným postupem byla dotčena na svých právech a uvedena do právní nejistoty, ovšem tento názor soud nesdílí. Je třeba zdůraznit, že žalovaný změnil svůj právní názor pouze co do určení data, od kterého žalobkyně neplnila účel pobytu, ovšem ve zbytku byl ve svém rozhodování konzistentní. V prvním zrušujícím rozhodnutí totiž zavázal správní orgán I. stupně k doplnění dokazování stran důvodů neplnění účelu pobytu, což správní orgán I. stupně respektoval a vyzval žalobkyni k předložení příslušných důkazů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádné podklady nepředložila, správní orgán I. stupně její žádost znovu zamítl a jeho rozhodnutí žalovaný ve druhém stupni potvrdil. Ohledně doplnění dokazování tedy žalovaný setrval na svém původním právním názoru a pouze reagoval na procesní vývoj v řízení na prvním stupni.
22. Ke změně svého dřívějšího právního názoru tedy žalovaný přistoupil pouze v otázce určení data, od něhož žalobkyně neplnila účel pobytu, ovšem tato změna v nyní řešené věci nezasáhla do práv žalobkyně. Je tomu tak proto, že žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádný důkaz prokazující důvody neplnění účelu pobytu, takže přesné určení období, během něhož neplnila účel pobytu, nemělo na výsledek řízení reálný vliv. Do jejich práv by mohlo být zasazeno pouze tehdy, pokud by se řídila nesprávným právním názorem žalovaného a prokazovala existenci závažných důvodů ve vztahu ke kratšímu období a následně by jí žádost byla zamítnuta pro neprokázání těchto důvodů v průběhu celého období (tj. od 20. 11. 2017 do 16. 10. 2018).
23. Stejně nedůvodnou soud shledal námitku stran nedostatků výzvy ze dne 5. 8. 2019. Předně je třeba připomenout, že v souladu s § 52 správního řádu je povinností účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení, přičemž tato povinnost vystupuje do popředí zejména v řízeních o žádostech. Zároveň však platí, že zjišťování skutkového stavu je i v řízeních o žádostech postaveno na zásadě materiální pravdy, takže i v tomto typu řízení není správní orgán v zásadě zbaven odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu. Skutkový stav má být zjišťován vzájemnou součinností a spoluprací správních orgánů a účastníků řízení, přičemž je povinností správních orgánů, aby účastníkům řízení poskytl příslušné poučení stran předložených důkazů a případně je upozornily na jejich nedostatky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 86/2018-34). Soud se přitom domnívá, že v řešeném případě správní orgány této své povinnosti dostály; správní orgán I. stupně dne 5. 8. 2019 vydal výzvu, kterou sice formálně nazval jako „výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí“, ovšem zároveň jejím prostřednictvím žalobkyni srozumitelně poučil, které skutečnosti je třeba v řízení prokázat a jaké budou následky jejich neprokázání. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, že se jednalo o standardizovanou výzvu, která neměla vazbu na projednávaný případ. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že z procesního hlediska se správní orgány nedopustily žádného pochybení.
24. Dále se soud zabýval podstatou sporu, tedy zda žalobkyně před podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu plnila na území účel svého předchozího pobytu, případně zda se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

25. Soud nejprve připomíná, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, skutečně naplněn. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33, uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno.“* Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04).
26. V řešeném případě žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Manželu žalobkyně jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny bylo však zrušeno povolení k trvalému pobytu rozhodnutím č. j. OAM-1564-6/ZR-2017, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2017. O vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ žalobkyně požádala dne 16. 10. 2018. Soud se s ohledem na výše uvedené plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobkyně v období od 20. 11. 2017 do 16. 10. 2018 neplnila účel pobytu, pro který jí bylo povolení k pobytu uděleno. Je tomu tak proto, že ode dne 20. 11. 2017 manžel žalobkyně pozbyl oprávnění k pobytu na území České republiky a o žádné další pobytové oprávnění nepožádal; jeho pobyt tedy na území od 20. 11. 2017 nebyl nikterak upraven a bylo jeho povinností opustit území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla pobytové oprávnění navázané právě na povolení k pobytu svého manžela, po jeho zrušení nemohla z podstaty věci nadále plnit účel svého pobytu, který spočíval ve společném soužití se svým manželem. Za této situace je rovněž nepřipadné tvrzení žalobkyně, že se svým manželem nadále žije ve společné domácnosti, neboť faktické soužití, které není upraveno z hlediska zákona o pobytu cizinců, postrádá relevanci. Nadto ze zjištění správních orgánů vyplývá, že manžel žalobkyně nemá na území České republiky udělen žádný pobytový status a jeho další pobyt na území je tedy třeba považovat za nelegální.
27. Konečně se soud zabýval tvrzením žalobkyně, že byť by neplnila před podáním nové žádosti dosavadní účel svého pobytu, jednalo se o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. V této souvislosti soud nejprve uvádí, že smyslem zkoumání „závažných důvodů“ dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zamezení situace, kdy by cizinec ztratil možnost získat nové pobytové oprávnění, ačkoliv mu plnění účelu předchozího pobytu znemožnily vážné okolnosti, takže lpění na nepřetržitém plnění účelu předchozího pobytu by se jevilo jako nepřiměřeně tvrdé. Zároveň je nepochybné, že pojem „závažné důvody“ v rozebíraném ustanovení musí mít souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k dlouhodobému pobytu jde. Tuto souvztažnost lze chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání plnit účel dosavadního pobytu (např. nemoc či těhotenství, pro které cizinec nemůže pokračovat v podnikání), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci, která po přechodnou dobu převáží nad povinností plnit účel dosavadního pobytu (např. péče o vážně nemocnou blízkou osobu). Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné. Pojem „po přechodnou dobu“ je pak třeba hodnotit ve vztahu ke konkrétním důvodům, pro něž cizinec neplnil účel pobytu, a mj. vzít v potaz délku neplnění účelu pobytu v poměru k délce pobytu, během níž byl účel

plněn, a dále zda cizinec účel pobytu neplnil pouze po nezbytně nutnou dobu a bezprostředně po odpadnutí překážky začal účel pobytu opětovně naplňovat.

28. Soud se s ohledem na výše řečené domnívá, že v nyní projednávané věci žalobkyni v plnění účelu dosavadního pobytu zabránila překážka, kterou je možné považovat za závažný důvod ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně totiž účel pobytu spočívajícího ve sloučení rodiny přestala plnit s ohledem na skutečnost, že jejímu manželovi jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny bylo zrušeno pobytové oprávnění. Přitom se jednalo o okolnost zcela nezávislou na vůli žalobkyně, v jejímž důsledku automaticky přestala plnit účel svého pobytu. Závažnost tohoto důvodu soud spatřuje právě v tom, že žalobkyně zrušení pobytového oprávnění manžela nemohla jakkoliv zabránit a jeho bezprostředním a na vůli nezávislým důsledkem bylo neplnění účelu pobytu žalobkyně.
29. Zbývá tedy posoudit, zda žalobkyně neplnila účel svého pobytu pouze po přechodnou dobu, přičemž v této otázce se soud ztotožnil se správními orgány, že uvedená podmínka v řešené věci nebyla splněna. Jak soud uvedl výše, při výkladu neurčitěho pojmu „po přechodnou dobu“ je mj. nutno přihlídnout k důvodům bránícím v plnění účelu pobytu. V případě žalobkyně je pak nepochybné, že by zde existovala závažná překážka spočívající ve zrušení manželova pobytového oprávnění, žalobkyně se o jejím vzniku měla možnost bezprostředně dozvědět a adekvátně na ni reagovat. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby v zásadě ihned, resp. v řádu dnů či týdnů po zrušení manželova oprávnění svou pobytovou situaci řešila jinak a podala žádost o změnu účelu svého pobytu na území České republiky. Tímto způsobem však žalobkyně nepostupovala, neboť manželovo pobytové oprávnění bylo pravomocně zrušeno dne 20. 11. 2017 a žalobkyně požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ až dne 16. 10. 2018. Po dobu téměř jedenácti měsíců tedy žalobkyně vědomě neplnila účel svého dosavadního pobytu a s ohledem na důvody, pro něž tak činila, tuto dobu nelze hodnotit jako přechodnou.
30. Soud s ohledem na výše řečené uzavírá, že v řešeném případě nebyly splněny podmínky stanovené v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pro něž by bylo možné prominout zákonnou povinnost plnit účel pobytu. Z toho důvodu správní orgány nepochybily, když žádost žalobkyně zamítly.

IV. Závěr

31. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. listopadu 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.